

(המשך מעמוד 31)

אני חושב על הילדים בבית, אילו קורה להם משהו. אפילו ערבי לא יעשה לי ככה. במרוקו עבדתי עם ערבים, ולא עשו בעיות. אני באתי ממרוקו כשביל הילדים הייתי עשיר גדול שמה, באתי בשבילם שיגדלו פה. באתי פה, ותראה מה עושים לי. הבלשים של המישטרה אמרו לי שאני אסגור את החנות מוקדם ואלך הביתה להיות עם הילדים."

פאניקה של

חטיפות

ה הורים אינם יודעים מה לעשות. הם חוששים להניח לשמונה ילדיהם לצאת לבד. אומרת האם, דינה: "יששכר מפחד כל הלילה. הוא ישן על יד אבא, קרוב. מאז החטיפה הוא יורד לחצר, מס' תובב ותיכף עולה למעלה. מפחד, המיסכן. פעם היה הולך עד הפרדס, נשאר מאוחר. עכשיו כל הילדים מפחדים בשכונה." ואמנם, למרות שהסתבר כי כל מבצע החטיפה לא היה אלא עסק משפחתי, אחזה פאניקה של חטיפות את שכונת העולים באשקלון. כל זר הנכנס לשכונה נתקל מיד במבטים עוינים של תושבי השכונה. הוא נחשד כחוטף בפיטונציה. מחלונות הבתים מציצות אמהות מודאגות משקיפות בילדיהם המשחקים, בי הצרות ועל המדרכות.

כאשר מנסים עתונאים להכנס לשיחה עם הילדים כדי לשאלם על כתובת בית אורזו, הם עלולים להתקף על ידי אם היסטריית שתזעק: "תעזוב את הילד! מה אתה רוצה ממנו?!"

אביו של החטוף מתייחס אל בנו כאילו חזר מעולם המתים. ב־24 השעות בהם נעדר בנו כבר השלים כמעט עם העובדה כי לא יראה אותו עוד לעולם. אומר האב: "כשבאתי לתחנה עם הכסף וראיתי הילד איננו. הייתי בטוח שבחיים לא אקבל אותו. הם אמרו כל פעם תקבל איון, אף, יד, חשבתי כל הזמן: יבקשו כסף, ולא יחזירו את הילד."

אומרת דינה, האם: "כשהאחים הקטנים שלו שמעו מה קרה, התחילו לבכות. היו בהלם. היו שואלים: 'איפה יששכר? איפה יששכר?' עכשיו חזר, מיסכן, אין לו תיאור. לא מדבר."

עד היום ניכרים עדיין בפניה של האם סימני השריטות ששרטה בגופה, כאשר נודע לה כי בנה נחטף. אנחנו לא ישינים בלילה, היא אומרת. "כל הזמן קמים לבדי דווקא איפה הוא, איפה האחים שלו. אם הם ישינים, עכשיו האבא יקח אותו כל בוקר בשש לחנות. אנחנו לא יודעים מה לעשות."

מתסלא האב: "בשביל מה עשה (יהודה) את זה? אם היה בא ומבקש כסף, הייתי נותן לו כמה שאני יכול. אולי הוא צריך. באמת התורה הייתי עוזר לו. אני חושב זה נס גדול שתפסו אותם. הם בטח היו הורגים את הילד, כי הוא הכיר את יהודה וידע שזה הוא. הם לא היו משחררים אותו אף פעם."

הורי החוטף

התעלפו

ה תדהמה שאחזה במעורבים בי עניין, כאשר נודע להם מיהו ה־חוטף, הייתה מוחלטת. אך יותר מכל נדהמו ונפגעו הוריו. אמו של יהודה אביטל היא אחותה של אם הנחטף. מספרת דינה: "אחותי אמרה לי, הלוואי שהיה מת. היא מתביישת, מיסכנה. אמרה, שלא תבוא לכאן יותר. אין לה פנים להסתכל עלינו. כששלמה אמר לה שהבן שלה חטף את יששכר, היא התעלפה. אחרי־כך צעקה ושרטה את עצמה ואמרה: 'אם היה מת, הייתי שמחה' אבא שלו, מיסכן, בא בערב ואמר לי: 'שלחתי את יהודה שיעזר, עזר? בעלי אמר לו, כן, עזר'. לא יכולתי להגיד לו את האמת. אחרי־כך אמר הקצין, שהבן שלו זה החוטף. הוא התעלף, ואחרי־כך ברח."

יהודה אביטל נעצר יחד עם חברו־לפשה. הילד הוחזר לחיק המישטחה. אולם האימה עדיין גדולה, הפצעים פתוחים וכואבים. הילד, שחזה את הסיוט מבשרו, ההורים האחים המבוהלים, הורי החוטף, שעולמם חרב עליהם.

"פעם אחת מספיקה בשבילי," מבטיח יששכר, "אם יבוא עוד פעם מישהו ויגיד לי 'בוא, אני יהרוג אותך, אני לא מאמין לאנשים עכשיו, קיבלתי מכות וסטירות וקשרו אותי, פעם אחת הספיקה בשבילי'."

מענק "גחלת" לנכדים מתנה של סבא וסבתא

החסכון ב"גחלת" כדאי ביותר ומעניק לכם את התשואה הגבוהה - ריבית נצברת ו-100% הצמדה - כאשר כל ההטבות פטורות ממס.

בנוסף להטבות אלה מעניקה "גחלת" לכל חסכון, שיפתחו סבא או סבתא -
 ✕ שִׁיזִיכּוּי שֶׁל - 100 לִי, ✕
 ✕ 6 חֲדָשִׁי-חִיסְכוֹן, שִׁיזִיכּוּי לִנְכַד(ה) שֶׁבִּהְרָשְׁתֶּם טָרַם מֵלֹאז אֲלֵהֶם שָׁנָה.

כל מתנה לנכד היא בדרך כלל חולפת ונשכחת.

אתם יכולים להעניק לנכדכם שִׁי-חסכון לחינוך תיכון וגבוה ב"גחלת" - שיאפשר לו לרכוש השכלה ויבטיח את עתידו בחיים.

שכר-הלימוד בתיכון ובמוסדות להשכלה גבוהה מתיקר והולך ומסתכם באלפי לירות לשנה.

למען הילד חיסכו בגחלת

גמול חסכון לחינוך תיכון וגבוה מיסודה של עיריית תל-אביב-יפו

גחלת ההרשמה - בכל לשכות המודיעין העירוניות וב"גחלת", אלנבי 10, ת"א.

